

Arrest

nr. 226 712 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 november 2018 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 6 november 2018 van diezelfde gemachtigde houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 212 238 van 12 november 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 september 2009 dient de verzoekende partij bij het consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag voor een visum kort verblijf (type C) in. Deze aanvraag wordt op 18 november 2009 geweigerd.

1.2 Op 14 oktober 2016 respectievelijk 16 mei 2017 respectievelijk 19 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse broer A. B. Op 14 april 2017 respectievelijk 14 november 2017 respectievelijk 15 juni 2018 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

1.3 Op 13 juli 2018 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse broer A. B. Op 26 oktober 2018 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd. Op 26 september 2019, bij arrest nr. 226 711, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B(…)

voornaam: A(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het gegeven dat de broer van betrokkene en betrokkene's niet in België en Nederland hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze broers en nieten. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1° in functie van haar broer B(...) Ab(...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 14.10.2016. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.04.2017, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 16.05.2017 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.11.2017, beslissing (bijlage 20) die op 16.11.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende op 19.12.2017 voor de derde keer een aanvraag in, weer op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 15.06.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.06.2018 aan betrokkene werd betekend, met voor de derde keer een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.07.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de vierde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene verklaart al 8 jaar in België te verblijven. Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1° in functie van haar broer B(...) Ab(...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 14.10.2016. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.04.2017, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 16.05.2017 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.11.2017, beslissing (bijlage 20) die op 16.11.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende op 19.12.2017 voor de derde keer een aanvraag in, weer op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 15.06.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.06.2018 aan betrokkene werd betekend, met voor de derde keer een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.07.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de vierde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze

aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 106.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België is omdat het hier mooi is en dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij daar geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

1.5 Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B(...)

voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.11.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1° in functie van haar broer B(...) Ab(...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 14.10.2016. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.04.2017, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 16.05.2017 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.11.2017, beslissing (bijlage 20) die op 16.11.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende op 19.12.2017 voor de derde keer een aanvraag in, weer op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 15.06.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.06.2018 aan betrokkene werd betekend, met voor de derde keer een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.07.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de vierde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat zij reeds 8 jaar in België verblijft. Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1° in functie van haar broer B(...) Ab(...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag werd ingediend op 14.10.2016. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.04.2017, beslissing (bijlage 20) die op 19.04.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 16.05.2017 diende betrokkene opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.11.2017, beslissing (bijlage 20) die op 16.11.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende op 19.12.2017 voor de derde keer een aanvraag in, weer op dezelfde gronden. Deze aanvraag werd geweigerd op 15.06.2018, beslissing (bijlage 20) die op 19.06.2018 aan betrokkene werd betekend, met voor de derde keer een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13.07.2018 diende betrokkene dan alweer, voor de vierde keer, eenzelfde aanvraag tot verblijf in. Deze aanvraag werd op 26.10.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft.

Het gegeven dat de broer van betrokkene en betrokkene's nichten zich in België en Nederland hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze broers en nichten. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer.

Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België is omdat het hier mooi is en dat zij niet kan terugkeren naar Marokko omdat zij daar geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en

reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 06.11.2018 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)"

1.6 De tegen de eerste bestreden beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt op 12 november 2018, bij arrest nr. 212 238, door de Raad verworpen.

1.7 Op 21 maart 2019 vertrekt de verzoekende partij onder escorte naar Marokko.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

2.2 Ambtshalve onderzoekt de Raad het belang bij het beroep gericht tegen de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen immers slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

2.2.2 Uit het “*verslag vertrek*” dat op 29 mei 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Raad werd overgemaakt, blijkt dat de verzoekende partij op 21 maart 2019 onder escorte naar Marokko is vertrokken.

Ter terechtzitting van 13 juni 2019 vraagt de waarnemend voorzitter de partijen of zij menen dat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens hierdoor werd uitgevoerd, en naar het belang van de verzoekende partij. De advocaat van de verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid, maar benadrukt dat de verzoekende partij met betrekking tot het inreisverbod wel belang heeft. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen belang heeft, en verwijst met betrekking tot de tweede bestreden beslissing naar de nota met opmerkingen.

De Raad stelt vast dat de partijen de terugkeer van de verzoekende partij naar haar herkomstland niet betwisten. Hij wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens door deze terugkeer werd uitgevoerd. In deze mate wordt de verzoekende partij aldus niet langer benadeeld door dit bevel en de nietigverklaring ervan kan haar in deze zin geen voordeel meer opleveren. In de mate dat haar belang erin bestond te verhinderen dat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens ten uitvoer werd gelegd, is dit belang door de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing inderdaad verloren gegaan.

Zoals de verzoekende partij ter terechtzitting echter benadrukt, maakt zij ook het voorwerp uit van een inreisverbod, zijnde de tweede bestreden beslissing. Uit het betrokken inreisverbod van 6 november 2018 blijkt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering van 6 november 2018 (zijnde de eerste bestreden beslissing) ermee gepaard gaat. Dat een inreisverbod steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering blijkt tevens uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod ook uitdrukkelijk wordt verwezen. De Raad wijst er verder op dat de beslissing houdende het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering, in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (*cf.* RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Dit houdt in dat indien een eventuele onwettigheid of onverenigbaarheid met een (hogere) rechtsnorm wordt vastgesteld aangaande de bestreden beslissing tot verwijdering (*in casu* de bestreden bijlage 13septies van 6 november 2018), ook het bestreden inreisverbod dat daarop uitdrukkelijk steunt, met een onwettigheid of onverenigbaarheid is behept. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij aldus wel degelijk haar belang bij het aanvechten van het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 6 november 2018 behoudt, aangezien deze beslissing een rechtsgrond vormt voor het opleggen van het thans eveneens bestreden inreisverbod van dezelfde datum, dat nog geldig is tot 20 maart 2022 (*cf.* Hof van Justitie, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, nr. 49). De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft zodoende een rechtstreekse invloed op het met deze beslissing samenhangende inreisverbod, zijnde de tweede bestreden beslissing.

Zodoende moet *in casu* worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds een belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De door de verwerende partij ter terechtzitting opgeworpen exceptie van gebrek aan belang kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast, in de mate dat deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op 9 november 2018 een vordering tot schorsing indiende bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op 19 november 2018 diende zij, door middel van het thans voorliggende verzoekschrift, opnieuw een (gewone) vordering tot schorsing in tegen deze beslissing. Zoals hoger reeds aangegeven, verwierp de Raad de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediende vordering tot schorsing bij arrest nr. 212 238 van 12 november 2018. Uit dit arrest blijkt dat deze verwerping is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij geen ernstige middelen had aangevoerd en bijgevolg niet op de vaststelling dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. In het betrokken arrest wordt daarentegen uitdrukkelijk vastgesteld dat het uiterst dringende karakter van de vordering vaststaat. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de door middel van het huidig verzoekschrift ingediende vordering tot schorsing werd ingediend in strijd met artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk, in de mate dat zij gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 6 en art. 8 van het EVRM, geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Marokko.

III-1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Op 26.10.2018 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Elf dagen later werd verzoekster opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

De beslissing werd haar samen met zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als met een inreisverbod betekend.

Men neemt een weigeringsbeslissing “zonder bevel” om het grondgebied te verlaten om haar, anderzijds, 10 dagen later op te pakken, op te sluiten in een gesloten centrum en haar aldaar deze beslissing en alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Bovendien zijn deze 2 beslissingen onverenigbaar met elkaar. In de periode tussen de 2 beslissingen zijn geen nieuwe elementen voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder enige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: (...)

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Men neemt op 26.10.2018 een weigeringsbeslissing zonder bevel, verzoekster wordt opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum op 06.11.2018 en ontvangt daar een bevel om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod alsook de negatieve beslissing inzake haar gezinshereniging.

Dat dit zeer onredelijk is gezien men verzoekster eerst de kans had moeten geven om tegen haar weigeringsbeslissing actie te ondernemen.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Op 26.10.2018 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Elf dagen later werd verzoekster opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, die haar samen ter kennis werden gebracht in het centrum.

Deze 2 beslissingen zijn onverenigbaar met elkaar.

In de korte periode tussen beide beslissingen zijn geen nieuwe elementen voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Eerst oordeelt men bij de weigeringsbeslissing dat er geen bevel dient afgeleverd te worden en achtte dit niet noodzakelijk, om 11 dagen later toch een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen.

Het bevel, ter kennis gebracht in het gesloten centrum, bevat geen bijzondere motivatie die het latere bevel kan rechtvaardigen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien werd het dossier inzake haar aanvraag tot gezinshereniging met een onzorgvuldigheid behandeld gezien verzoekster bij haar nieuwe aanvraag ook meerdere nieuwe documenten, heeft toegevoegd. Deze werden in de beslissing niet opgenomen, noch besproken.

Men stoelt het bevel om het grondgebied te verlaten op de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag tot gezinshereniging waardoor het bevel vernietigd dient te worden gezien blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging onzorgvuldig werd behandeld.

Men hield geen rekening met deze nieuwe documenten.

Door de nieuwe documenten niet op te nemen in de motivering van de beslissing kan niet worden nagegaan of de beslissing genomen is o.b.v. de actuele situatie van verzoekster. Men had weet van de nieuwe documenten en diende deze dus in overweging te nemen alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Hieruit kan verzoekster enkel afleiden dat verwerende partij het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en zich niet heeft gebaseerd op de actuele situatie van verzoekster bij het nemen van de beslissing. Hierdoor dient niet enkel de weigeringsbeslissing inzake haar gezinshereniging vernietigd te worden, maar ook het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit op de weigeringsbeslissing gebaseerd is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste

De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoekster vereist is.

De motivering is dus onvoldoende!

Dat de bestreden beslissing bijgevolg fout, minstens niet afdoende motiveert waarom verzoekster vastgehouden dient te worden en er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

III.2. Schending van art. 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar broer en zijn gezin.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: (...)

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1 (...)

Lid 2 (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zij is volledig afhankelijk van haar broer en kan op niemand terugvallen in haar land van herkomst.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft en in België kan terugvallen op haar broer en zijn gezin die ook over voldoende inkomsten beschikt.

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden.

III.3. Schending van art. 6 EVRM

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, dewelke geweigerd werd op 26.10.2018 en haar betekend werd op 06.11.2018.

Hiertegen werd beroep aangetekend bij de RvV. Verzoekster diende nieuwe documenten in voor de nieuwe aanvraag, doch deze werden hierin niet opgenomen, noch gemotiveerd waarom deze niet voldoende zouden zijn.

Dit is dan ook een absolute schending art. 6 van het EVRM en de rechten van verdediging. Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Gelet op art. 6 van het EVRM en om de rechten van verdediging ten volle te benutten, had verwerende partij verzoekster de mogelijkheid moeten laten om tegen de negatieve beslissing inzake haar gezinshereniging beroep aan te tekenen.

Door haar voorbarig op te sluiten, ontnemt men haar die kans!

Art 6 EVRM stelt: (...)

Dit is in casu niet gebeurd."

3.1.2 In een eerste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar de wet van 29 juli 1991. De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Daarnaast blijkt uit het betoog van de verzoekende partij dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij herhaalt in het kader van dit onderdeel van haar eerste middel meermaals dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht heeft geschonden, en onredelijk heeft gehandeld, door haar op 26 oktober 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) te geven, en haar vervolgens tien of elf dagen later op te pakken, op te sluiten in een gesloten centrum en haar op 6 november 2018 het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (en een inreisverbod) te geven. Zij voert aan dat de twee beslissingen bovendien onverenigbaar zijn met elkaar, dat in de periode tussen de twee beslissingen geen nieuwe elementen voorhanden zijn die een bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen en dat de eerste bestreden beslissing geen bijzondere motivering bevat die het latere bevel kan rechtvaardigen. Ook stelt zij dat de gehanteerde praktijk zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar is, aangezien men haar eerst de kans had moeten geven om tegen de weigeringsbeslissing actie te ondernemen.

De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij bij deze onderdelen van haar betoog heeft. Zij maakt immers niet duidelijk op welke manier zij benadeeld zou zijn geweest door het feit dat ten aanzien van haar pas op 6 november 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en niet reeds in het kader van de bijlage 20 van 26 oktober 2018. Daarnaast had de verzoekende partij de mogelijkheid om een beroep in te stellen, zowel tegen de weigeringsbeslissing van 26 oktober 2018 als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 6 november 2018. Zij heeft van deze mogelijkheid ook daadwerkelijk gebruik gemaakt, door middel van het onder het rolnummer RvV 226 731 gekende beroep en door

middel van het thans voorliggende beroep. Het eerstgenoemde beroep werd verworpen op 26 september 2019, bij arrest nr. 226 711. Bovendien heeft de verzoekende partij ook gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen bij de Raad tegen de eerste bestreden beslissing, en heeft de Raad zich hierover reeds uitgesproken op 12 november 2018, bij arrest nr. 212 238. De verzoekende partij zet op geen enkele manier uiteen op welke manier zij op vlak van de beroepsmogelijkheden benadeeld is geweest door het feit dat ten aanzien van haar op 26 oktober 2018 samen met de verblijfsbeslissing geen verwijderingsbeslissing werd genomen, maar er vervolgens, op 6 november 2018, alsnog een verwijderingsbeslissing werd genomen. Wegens gebrek aan belang zijn deze onderdelen van het eerste onderdeel van het eerste middel dan ook onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij zich richt tegen de motivering van de bijlage 20 van 26 oktober 2018, wijst de Raad erop dat deze beslissing niet de thans bestreden beslissing uitmaakt, maar het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijk beroep. In het kader van het thans voorliggend beroep, gericht tegen de bijlages 13septies en 13sexies van 6 november 2018, kan de Raad zich hierover dan ook niet uitspreken. De Raad benadrukt nogmaals dat hij het beroep gericht tegen de voormelde bijlage 20 ondertussen verworpen heeft. Ook in deze mate is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met de actuele situatie, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de meest recente bijlage 20 van 26 oktober 2018.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier concreet ingaat op de eigenlijke motivering van de eerste bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de motivering aangaande de vasthouding, maar in dit verband heeft de Raad hoger reeds vastgesteld dat hij geen rechtsmacht heeft.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, omdat blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging onzorgvuldig werd behandeld, wijst de Raad er nogmaals op dat de Raad het beroep gericht tegen de beslissing die de voormelde aanvraag weigert, heeft verworpen. Deze weigeringsbeslissing blijft dan ook overeind, zodat ook de verwijzingen naar deze beslissing in de eerste bestreden beslissing overeind blijven.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli

2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar broer en diens gezin. Op een privéleven beroept zij zich niet.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar broer en diens gezinsleden.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij niet nader toelicht op welke gezinsleden van haar broer zij precies doelt. Verder beperkt zij zich tot te stellen dat zij samenwoont met haar broer en diens gezin, dat zij volledig afhankelijk is van haar broer en op niemand kan terugvallen in haar land van herkomst, en dat zij in België kan terugvallen op haar broer en diens gezin. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene, ongestaafe beweringen (op de niet-betwiste samenwoning na) en dat zij hiermee geen afbreuk kan doen aan de uitdrukkelijk in het licht van artikel 8 van het EVRM opgenomen motivering. Hierin benadrukt de gemachtigde dat de verzoekende partij niet tot het kerngezin van haar broer (en nichten) behoort, en ook niet aantoont van hen afhankelijk te zijn. Vervolgens geeft de gemachtigde aan dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn. Hij besluit dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motivering en kan dan ook op geen enkele manier aannemelijk maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet aantoont afhankelijk te zijn van haar broer, en dat uit het administratief dossier ook niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn in haar land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer een leven op te bouwen, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook geeft zij niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Door louter aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde in dit verband onzorgvuldig zou hebben gehandeld of niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou hebben gemotiveerd. De verzoekende partij geeft met haar kritiek slechts blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Ten slotte zet de verzoekende partij ook niet uiteen, laat staan dat zij aantoont, op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven dat van rechtswege is ontstaan.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij met haar broer en diens niet nader bepaalde gezinsleden een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken, kan zij ook de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het tweede lid van het voormelde artikel 8 en de belangenafweging doet dan ook niet langer ter zake.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het voormelde artikel 6 enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen

niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 12 juli 2018, nr. 12.920 (c)), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Bovendien richt de verzoekende partij zich in haar betoog tegen het gegeven dat zij werd opgesloten, terwijl de Raad hoger reeds meermaals heeft vastgesteld dat hij geen rechtsmacht heeft met betrekking tot de vasthouding.

Ten slotte werd aan de verzoekende partij op geen enkele manier de kans ontnomen om tegen de negatieve beslissing inzake haar gezinshereniging beroep aan te tekenen. Zoals de Raad reeds herhaaldelijk heeft aangegeven, heeft de verzoekende partij wel degelijk een beroep kunnen instellen bij de Raad tegen de betrokken bijlage 20 van 26 oktober 2018 en heeft de Raad zich ook reeds uitgesproken over dit beroep. Het derde onderdeel van het eerste middel mist bijgevolg hoe dan ook feitelijke grondslag.

Het derde onderdeel van het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Bovendien zullen art. 6 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Marokko en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Op 26.10.2018 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Elf dagen later werd verzoekster opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

De beslissing werd haar samen met zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als met een inreisverbod betekend.

Men neemt een weigeringsbeslissing “zonder bevel” om het grondgebied te verlaten om haar, anderzijds, 10 dagen later op te pakken, op te sluiten in een gesloten centrum en haar aldaar deze beslissing en alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Ook wordt haar tegelijkertijd een inreisverbod van 3 jaar ter kennis gebracht. Indien zij dient terug te keren, zal zij in Marokko niets of niemand meer hebben die haar kan ondersteunen. Ze is volledig afhankelijk van haar broer die haar al jaren onderhoudt en bij wie zij reeds lange tijd inwoont en verblijft.

Bovendien zijn deze 3 beslissingen onverenigbaar met elkaar. In de periode tussen de 2 beslissingen zijn geen nieuwe elementen voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod rechtvaardigen.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder enige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: (...)

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Men neemt op 26.10.2018 een weigeringsbeslissing zonder bevel, verzoekster wordt opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum op 06.11.2018 en ontvangt daar een bevel om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod alsook de negatieve beslissing inzake haar gezinshereniging.

Dat dit zeer onredelijk is gezien men verzoekster eerst de kans had moeten geven om tegen haar weigeringsbeslissing actie te ondernemen.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Op 26.10.2018 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

Elf dagen later werd verzoekster opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod betekend werden.

Deze 3 beslissingen zijn onverenigbaar met elkaar. In de korte periode tussen beide beslissingen zijn geen nieuwe elementen voorhanden die een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod rechtvaardigen.

Eerst oordeelt men bij de weigeringsbeslissing dat er geen bevel dient afgeleverd te worden en wordt dit niet noodzakelijk geacht, om 11 dagen later toch een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen samen met een inreisverbod.

Het bevel bevat geen bijzondere motivatie die het latere bevel kan rechtvaardigen, noch het inreisverbod.

Dat verzoekster, door het inreisverbod, België dient te verlaten en gedurende 3 jaar niet kan terugkeren. Dit is voor verzoekster onmogelijk gezien ze niemand meer heeft in haar land van herkomst alsook wordt zij onderhouden en is zij volledig afhankelijk van haar broer.

Bovendien werd het dossier inzake haar aanvraag tot gezinshereniging met een onzorgvuldigheid behandeld gezien verzoekster bij haar nieuwe aanvraag ook meerdere nieuwe documenten heeft toegevoegd.

Deze werden in de beslissing niet opgenomen, noch besproken. Men stoelt het bevel en het inreisverbod op de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag tot gezinshereniging waardoor het bevel vernietigd dient te worden gezien blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging onzorgvuldig werd behandeld.

Men hield geen rekening met deze nieuwe documenten.

Door de nieuwe documenten niet op te nemen in de motivering van de beslissing kan niet worden nagegaan of de beslissing genomen is o.b.v. de actuele situatie van verzoekster. Men had weet van de nieuwe documenten en diende deze dus in overweging te nemen alvorens een negatieve beslissing te nemen.

Hieruit kan verzoekster enkel afleiden dat verwerende partij het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en zich niet heeft gebaseerd op de actuele situatie van verzoekster bij het nemen van de beslissing. Hierdoor dient niet enkel de weigeringsbeslissing inzake haar gezinshereniging vernietigd te worden, maar ook het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod gezien beide beslissingen op de weigeringsbeslissing gebaseerd zijn.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: (...)

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiele motiveringsplicht werd aangenomen.”

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

De motivering, voor het opleggen van een termijn van 3 jaar, bestaat erin dat zij vrij snel verschillende aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend en steeds een negatieve beslissing mocht ontvangen, doch deze motivering is niet afdoende om een termijn van 3 jaar te rechtvaardigen.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verzoekster heeft getracht haar verblijf te regulariseren. Zij heeft een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging ingediend, gebaseerd op nieuwe documenten die niet opgenomen werden in de weigeringsbeslissing.

Indien verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst, zouden deze procedures, net omwille van haar terugkeer, worden afgesloten.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verzoekster is volledig afhankelijk van haar broer die voor haar zorgt en waarbij zij een onderkomen heeft.

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 8 EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar broer en zijn gezin.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: (...)

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1 (...)

Lid 2 (...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Zij is volledig afhankelijk van haar broer en kan op niemand terugvallen in haar land van herkomst. Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij al ettelijke jaren in België verblijft en in België kan terugvallen op haar broer en zijn gezin die ook over voldoende inkomsten beschikt.

Gelet op bovengaaende redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden.

IV.3. Schending van art. 6 EVRM

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, dewelke geweigerd werd op 26.10.2018 en haar betekend werd op 06.11.2018.

Verzoekster heeft tegen de weigeringsbeslissing inzake haar gezinshereniging beroep aangetekend bij de RvV. Verzoekster diende nieuwe documenten in voor de nieuwe aanvraag, doch deze werden hierin niet opgenomen, noch gemotiveerd waarom deze niet voldoende zouden zijn.

Dit is dan ook een absolute schending art. 6 van het EVRM en de rechten van verdediging.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Gelet op art. 6 van het EVRM en om de rechten van verdediging ten volle te benutten, had verwerende partij verzoekster de mogelijkheid moeten laten om tegen de negatieve beslissing inzake haar gezinshereniging beroep aan te tekenen.

Door haar voorbarig op te sluiten, ontnemt men haar die kans!

Art 6 EVRM stelt: (...)

Dit is in casu niet gebeurd."

3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij in de hoofding van haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij hierop in haar uiteenzetting niet ingaat. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In een eerste onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

In de mate dat zij opnieuw een betoog voert met betrekking tot het feit dat haar eerst, op 26 oktober 2018, een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, en haar vervolgens, op 6 november 2018, toch een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werd gegeven, en dat deze drie beslissingen onverenigbaar zijn, volstaat het *mutatis mutandis* te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad met betrekking tot het eerste onderdeel van het eerste middel. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het eerste onderdeel van het tweede middel, dat bijgevolg onontvankelijk is.

Ook waar de verzoekende partij opnieuw een betoog voert in het kader van de bijlage 20 van 26 oktober 2018, naar de samenhang van deze beslissing met het thans bestreden inreisverbod en naar het niet rekening houden met de actuele situatie, volstaat het *mutatis mutandis* te verwijzen naar de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad in dit verband.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de motivering van het inreisverbod onvoldoende is, waarbij zij verwijst naar het *in casu* toepasselijke artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. *In casu* blijkt uit het bestreden inreisverbod dat het eerste geval van toepassing is. Dit blijkt tevens uit de eerste bestreden beslissing, waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat. Hoger heeft de Raad het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing verworpen, zodat de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, overeind blijft. Wat betreft het opleggen van het inreisverbod op zich kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat een schending van het voormelde artikel 74/11 en de motiveringsplicht zou voorliggen.

De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift echter ook uitdrukkelijk in op het feit dat haar een inreisverbod met een specifieke duur van drie jaar werd opgelegd en dat daarbij geen of onvoldoende rekening werd gehouden met, en niet werd gemotiveerd omtrent, haar specifieke situatie.

Zoals blijkt het de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel degelijk uitgebreid wordt gemotiveerd waarom is gekozen voor een inreisverbod met een specifieke duur van drie jaar. Hierbij verwijst de gemachtigde onder meer naar de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, naar de aanwezigheid van haar broer en van nichten in België en Nederland, naar de verschillende verblijfsaanvragen die zij indiende, en naar de afwezigheid van een duurzame relatie, kinderen of een medische problematiek. Ook wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, en verwezen naar de bescherming van de economische en sociale belangen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, wordt dan ook niet slechts verwezen naar de verschillende aanvragen tot gezinshereniging.

Ook zet de verzoekende partij niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat lopende gezinsherenigingsprocedures zouden worden afgesloten door een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien is zulke terugkeer niet het gevolg van de tweede bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod. De verzoekende partij laat ook na aan te geven waarom het feit dat zij drie jaar het Belgische en Schengengrondgebied niet mag betreden, het indienen van zulke procedures in het land van herkomst zou verhinderen.

Daarnaast blijft de verzoekende partij herhalen dat zij afhankelijk is van haar broer, ondanks het feit dat in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd wordt waarom de gemachtigde oordeelt dat dit niet het geval is. Zij laat echter ook in het kader van de tweede bestreden beslissing na deze vaststelling concreet te betwisten.

Ten slotte verwijst zij zonder meer naar “*de actuele situatie in het land van herkomst*”, zonder aan te geven waarop zij precies doelt. Ook beperkt zij zich tot een blote bewering waar zij stelt dat zij niemand meer heeft in het land van herkomst, en stelt zij ongestaafd dat haar broer voor haar zorgt. Hiermee kan zij dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde.

Op de overige onderdelen van de uitgebreide motivering van de gemachtigde met betrekking tot de specifieke duur van drie jaar voor het bestreden inreisverbod, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Daar waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het feit dat bij het nemen van de weigeringsbeslissing inzake haar recentste aanvraag tot gezinshereniging geen rekening werd gehouden met een aantal documenten, herhaalt de Raad dat zij dit betoog reeds in het kader van het beroep gericht tegen deze beslissing van 26 oktober 2018 naar voren heeft gebracht, en dat de Raad dit beroep heeft verworpen. De betrokken beslissing blijft dan ook overeind, zodat ook de verwijzingen ernaar in de motivering van het thans bestreden inreisverbod overeind blijven.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de motivering omtrent de duur van het inreisverbod niet afdoende, onjuist, in strijd met artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde in dit verband onzorgvuldig gehandeld heeft.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van het tweede onderdeel van het eerste middel heeft de Raad reeds vastgesteld dat de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken. Bijgevolg kan zij ook een schending van dit artikel door de tweede bestreden beslissing niet aannemelijk maken.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 6 van het EVRM.

In dit verband voert de verzoekende partij een identiek betoog als in het kader van het derde onderdeel van het eerste middel. Het volstaat dan ook om te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in dit verband. Bijkomend benadrukt de Raad dat de vasthouding van de verzoekende partij hoe dan ook niet het gevolg is van de tweede bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod.

Het derde onderdeel van het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE